

ΡΩΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον Ένατον μετ' όντες χρόνον
'στην γην έδρευόμεν των Παρθενώνων.

'Ενθακόσα τέσσαρα και χίλια,
πού θα 'βγούν λαγοί με πετραχίλια.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ο χ έ ρ ι .

Εικοσμία Φεβρουαρίου,
συνεδριάσεις Βουλευτηρίου.

'Οκτακόσα τέσσαρα και τριάντ' άκόμα,
κινήσις άνοιξεως κι' ύπονόμων βρώμα.

**Φασουλής και Περικλέτους,
ό καθένας νέτος άκείτος.**

Φ.— 'Ηλθε του κράτους ή Βουλή,
συνάδελφε μουστακαλιή,
κι' ό Θεοτόκης έσκούσε 'στών φίλων τó ρουσατό:
αν δέν μου τά ψηρίσετε
κι' άψήριστα τάρησετε,
σές τά πετώ κατάνουτρα κι' αντίο ντέλ πασσατό.

Κι' έκείνοι τούπκν: Κόντε μας, γιά τούτα μνή ζεσχιζέσαι
και δόλου μη συγχύζεσαι,
κι' έμεις δέν θα σέ σκάσωμε
κι' όλα θα τά ψηρίσωμε,
κι' άμύδαλο θα σπάσωμε
κι' έκεί θα ζωγαρισώμε
τόν οικονομολόγο σου και τή 'δική σου μούρη...
μόνον ό Ρούφος τδσκασε μετά τó Μποκοκίρη.

'Ηλθε του Κράτους ή Βουλή
μέ ρητορείας μένος,
και νέα κρίσις άπειλει
τό κράτος και τó γένος,
και τρέχ' ή Ψωροκώστενα μέ τάδεσο της λαγήνη
και σκούζουν ή διάλυσις πώς σίγουρα θα γίνη.

'Ηλθε του κράτους ή Βουλή
μ' όσην φακής και σκορδιλιάς,
κι' είδα τόν γέρο μπαμπαλή
μ' άνθη λευκής, άμυγδαλιάς.

Είς τήν κομιοδόγη του τού πάγκν βάλει φίλοι
τό περασμένο Σάββατο, γιατ' ήταν τόνωμά του,
του 'φίλησαν τά χέρια του, τούς 'φίλησε 'σά χείλη,
και τών θεσμών τά πατερά παρήλασαν σιμά του.

Κι' όπως ό πολός Μικάδος, Περικλέτο τζαναμπέτη,
'στό Μουσειόν τών άρμάτων τās σημαίας καταθέτει,
πού του 'πρόσφερ' έπισήμως ό ναυμάχος Γραμμάτο
μέσ' από τής ναυμαχίας τήν τρομάρα και τόν κρότο,
έτσι κι' ό παππούς έκείνος,
ό 'ψηλός λιγνός μας κήνος,
μέ τής πρώτης ήλικίας τās δυνάμεις τās άκμαίας
και τής δράσεως τής πρώτης τόν πολύν παροξυσμόν
τής καθροποφόρου νίκης συντυλίξας τās σημαίας
τās άπέθεσε σ' έκείνο τó Μουσειόν τών θεσμών.

'Ανοιξε τó Παρλαμένο, σωτηρία του Ρωμοπού,
μά κι' ό φόρος, Περικλέτο, κατηργήθη του φομζού.
'Ανοιξε τó Παρλαμένο κι' έλ' άκρακτης νά γίνης...
θα συζητηθούν Ταμεία Στρατιωτικής 'Αμύνης.

Κάθε κράτος 'στό ποδάρι,
τί πολεμών αίματά!...
μή γελάς, βρέ κασσινάρη,
και δέν είναι ψεμμάτα.

'Ηλθε του κράτους ή Βουλή
και Γραπνογιζακ' μιλεϊ.
Τζι' ρι τζι' τζι' και τσακουφού

φανάζει, παρκαπίπα,
κι' ἔμπρός 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ
δσο κι' ἂν θέλῃς κτύπα.

Τζιφι τζιφὸν καὶ τσακούρε,
φαγούν ρουσφέτ, πόρι λουφέ,
καὶ φέρε, καφρετζή, καφφέ.

Γιὰ χούγκ γιὰ χίγκ γιὰ τόκο τόκ,
καὶ μὲ τὸν Κόντε Θεοτὸ
φεμάρω τὸ Βλαδιβοστόκ.

Περιμενούν κίφηνκριν
κοιλιὰν γεμίσειν κι' ἀντερὶν
καὶ γουργουριν καὶ γουργουριν
καὶ μάτ γουρλὸν καὶ καρτερίν
Ραλλούν, Μουγγέν καὶ Θεοφωρίν.

Καὶ βάλε τοὺς θεσμούς μπερντέ
καὶ βράϊ βράϊ κι' ἀντε ντε,
'στὸ Παρλαμέντο, γικουντζή,
τσιφουτ θά γίνῃ πακτιρνί.

Π.—Βλέπω καὶ Γκαπονέζικα πῶς ζερεῖς, κουνενέ.

Φ.—Εἶναι τῆς μόδας, τὰ 'μιλοῦν σὲ κάθε καφρενέ.

'Ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ μεστὴ φιλοπατρίας,
περὶ Κορέας συζητεῖ καὶ περὶ Μαντζουρίας,
καὶ τρίζει λιγερό σταθὶ καὶ βροντερό σπιρουίνι,
κι' ὁ Θωδωρῆς καρδάμωσε, λές κι' ἔφαγε μαντζουίνι.

'Ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ, φοράδα φρενκισμένη,
κι' ὁ Ράλλης τὴν διάβλουν θερρὸ πῶς περιμένει,
μὰ κι' ὁ μουγγὸς τὴν καρτερεῖ καὶ κάθε τζάκι πρώτο,
καὶ χικρετισμακτα πολλὰ κι' ἀπὸ τὸν Γκαρκαμότο.

'Ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ, καὶ κάτι κουφαρδόνι
θὰ γράψουν λέν ἀκροφὰ νὰ κλεισθῇ πέντε χρόνια.

Π.—Βρέ τί μου λές;

Φ.—Τί τὸ σὺ 'πῶ, ζυλένε γασομέρη.

Π.—'Ανκτριγιάζω, Φα σουλῆ, μὲ τοῦτο τὸ γαμπέρι.

Φ.— Τζιρι τζιτζουμ τὸν τσά τσι τσι
κι' ἀνκτριγιάζεις τὸ πεταὶ
τοῦ κάθε Συνταγματικοῦ,
κι' ὄλα πηγαινούν τοῦ κκαοῦ.

Π.— Ποιοὶ νᾶναι τοῦτοι, Φα σουλῆ,
καὶ πῶς τὰ πᾶν ἀπὸ μαλά,
ποῦ θέλουν σώνει καὶ καλὰ
νὰ κλεισθῇ πλεὸν ἡ Βουλὴ;

Ποιοὶ νᾶναι τοῦτοι τάχατε; δὲν τοὺς γνωρίζεις, βλάκα;
ἂν τὸ μαλὸ τοὺς θάστριφε, κἂν θάπαθαν μαλάκα.

Φ.— Γιὰ φαντάσου πέντε χρόνους
δίγως ἄνδρας φακφρόνους,
δίγως βῆμα καὶ κουδοῖνα
καὶ ροκάνα καὶ τσαμποῦνα.

Π.— Γιὰ φαντάσου, βρέ κασσιδὴ,
πέντε χρόνους ἡσυχία

δίγως βουλευτῶν βοιστιδι,
δίγως μὰ μονομαχία.

Φ.— Πέντε χρόνους δίγως κρίσεις,
δίγως πρώτους ἐν τῆς ἴσους,
δίγως ψευτικὰς φυλλάδες
καὶ κομμάτων δορυφόρους,
καὶ νὰ τρώγονται βελάδες
ἐπιστήμων ἀπὸ σκῆρους.

Π.—Πέντε χρόνους νὰ μὴ λύνῃς τόσον ζητημάτων κόμπου,
νὰ περνᾷς καὶ νὰ μὴ βλέπῃς τὸν ἠλεκτρικὸ τὸν γλόμπου.
Πέντε χρόνους, Φα σουλῆ μου, νὰ κρατῆς τὸ στόμα χάσκα,
πέντε χρόνους νὰ μὴ βλέπῃς φουστανέλα τοῦ Παλάσκα.

Φ.— Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο,
τί γουρούνο εἰ γαζοῖ...
δίγως βουλευτὰς ἐρρέτω,
τὸ Ρωμᾶίκο δὲν ζή.

Τοῖν τοῖν τὸν καὶ φτου φτου φτου,
γιὰ φαντάσου πέντε χρόνους
δίγως μέσα βουλευτοῦ,
δίγως μπάμπου 'στὴν Κορώνη.

Γιὰ φαντάσου πέντε χρόνους νὰ σιγᾷ Πυθίας τρίπους,
καὶ μὲς 'στῆς Βουλῆς τοὺς κήπους
νὰ μὴ βλέπῃς Πακσανίας
μ' ἓνα μένος αἰμοδόρον
συζητοῦντας κατὰ κόνου
περὶ τῆς Ἰαπωνίας.

Πέντε χρόνους νὰ μὴν ἔχῃς
ποῦ τὴν ὄρα νὰ περάσῃς,
κι' ἀπ' ἔδω κι' ἐκεῖ νὰ τρέχῃς
καὶ νὰ μὴν ἀκούῃς δράσεις,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ ζεράσῃς
κι' ἀδρανῆς νὰ μείνῃς κρεσῆς.

Π.— Γιὰ φαντάσου πέντε χρόνους
δίγως ρουσετιδων σαράκι,
δίγως ζυλα καὶ κωδρονίκα
καὶ θεσμοὺς τοῦ Θεοδωράκη.

Πέντε χρόνους δίγως φῶτα καὶ ζῶν Βουλευτηρίου,
δίγως ἓνα λασώστην,
κι' ἀδρανοῦντα νὰ κυτᾶζῃς καὶ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου
τὸν σωτήριον ἐξώστην.

Μὲς 'στῆς λύπαις, μὲς 'στοὺς πόνους
Θωδωρῆ νὰ μὴν ἀκούσω,
γιὰ φαντάσου πέντε χρόνους
νὰ μὴ ὄρῃ τὸν Μονοκροῦσο.

Πέντε χρόνους νὰ μὴν ξερῶ πῶς καὶ ποῦ νὰ ξεθυμᾶνω
μὲ τῆς ἄλλαις παπαρδέλαις,
πέντε χρόνους νὰ μὴ βλέπω τὸν Σκουζέ καὶ τὸν Ρωμᾶνο
νὰ μοιράζων κακαμέλας.

Πέντε χρόνους νὰ μὴ βλέπω τὸν κυριαρχονλάκον,
τὸν μεγάλον κι' ἀγαλόν,

νά στριμώνεται γενναίως ἑστῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα
καὶ νὰ πιάνη καὶ κορέους ἐν θερμῇ φιλοπατορίᾳ.

Φ.—Πέντε χρόνους νὰ μὴν τρέχεις νὰ στομώνῃσαι, τεμπέλη,
σὲν σαρδέλα τοῦ κουτσοῦ,
πέντε χρόνους νὰ μὴ δῶναι τὰ ματάκια τῶν ἐν τέλει
τὴν μαμμῆ τοῦ Παλατιοῦ.

Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο, τί γυρεύουν οἱ χιζοὶ...
εὐχομαι γι' αὐτοὺς τὴν λέπρα τὴν φρικτὴν τοῦ Γιεζῆ.

Π.— Γιὰ φαντάσου πέντε χρόνους
δίχως φούσκας καὶ μπαλόνια,
δίχως ἐκλογῶν μεθυσμα
καὶ κουμπάραις καὶ βαπτίσμα
κι' ὄχι ψυχὴ μου ἑστὰ Πατήσια.

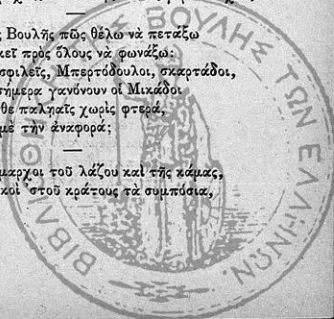
Φ.—Πέντε χρόνους, Περικλέτο, δίχως νόμων λειτουργίαν,
πέντε χρόνους, Περικλέτο, μὲ Συντάμκτος ἀργίαν.
Ποιὸς κλεισίματα κηρύττει;
ποῦ μαλὸ γι' αὐτὰ δὲν φρίττει;
πῶς θὰ κλείσουν τέτοιο σπήτι;

τρὶς ἀλλοίμονο, ψωρίτη,
γιὰ τὸν κάθε φαμελίτη.
Πῶς τοὺς χρόνους τοὺς ὄραϊους
θὰ ξεγάσης τῶν ρητόρων,
πῶς θὰ πιάσῃσαι κορέους
τὰ σακμαχὰ τῶν βουλῆφορων;

Τῶν ἐδρῶν των τὰ βελούδα πέντε χρόνους θὰ παλῆρῶσουν,
θὰ ξεφτίσουν καὶ θὰ λῶσουν,
καὶ θὰ βασιλεύῃ σκότος, ἐρημία, σιωπὴ,
δὲν θ' ἀκούς κυφέλης βόμβους, δὲν θ' ἀκούς κυφέλης ἤχους,
κι' ὅπου τώρα τὸν ἱστὸν τῆς κρυφοπέκ' ἡ προκοπὴ
μὲν τοὺς ἱστοὺς ἀράχνης θὰ κυττῆς ἑστὸς γύρω τοίχους.

Ἐστὰ κεραμιδιὰ τῆς Βουλῆς πῶς θέλω νὰ πεταῶ
καὶ διατῶρας ἀπ' ἐκεῖ πρὸς ὄλους νὰ φανῶ.
Συμπατριῶται προσφιλεῖς, Μπερτόδουλοι, σκαρτάδοι,
ποῦ τὰ μακλά σας σημερε γανθῶν οἱ Μικάδοι
καὶ νίκαις ὄνειρεσεθε πηληγαῖς χωρὶς φτερά,
ξέρετε τί γυρεύετε μὲ τὴν ἀναφορὰ;

Χωρὶς Βουλὴ, πολέμαρχοι τοῦ λάζου καὶ τῆς κάμας,
θὰ τῶνε μόνον μερικὸ ἑστὸ κράτους τὰ συμπόσια,

ἐνώ με τούτη τῆ Βουλῆ καὶ με τὸ Σύνταγμα κας
βλοὶ ταμπούμε κἀτι τί μέσ' ἀπὸ τὰ δημόσια.

Προσφιλεῖς συμπατριῶτα με τὸ πυρπολοῦντα στήθη,
δράσε, λέτε 'στὴν Κορῶνα, κ' ἔπειτα τῆς λέτε στήθη,
καὶ χυμᾶτε σὰν νταῖθες
σὲ γκατσιῶν πλῆροσκανίδες.

Λέτε πῶς με δύο μάτρη, τὴν Βουλῆ καὶ τὴν Κορῶνα,
περπατεῖτε σὰν στραβοί,
καὶ γυρεύετε με τῶνα
νὰ σωθῆτε, κλαυβοί;

Κ' ἂν κανένας ὑποθέσῃ πῶς τὸ Στέμμα σας καὶ μόνον
εἶναι δυνατὸν νὰ δράσῃ,
πλὴν νομίζω, συμπολιταί, μὰ τοὺς τάρους τῶν προγόνων
πῶς τὸν κόπο του θὰ χάσῃ.

Μὰ κ' ἂν ἕνας Βασιλευσάς μες μαζέψῃ τὰ λουράξ
τοῦ Συντάγματος οἱ Δράκοι θὰ μουγκρίσουνε βαρεσιά,
καὶ τὸ στόμα των θ' ἀνοίξουν τὸν κομμάτων τὰ θεράξ
καὶ 'στὸ πόδι θὰ σηκώσουν δάση, πόλεις καὶ χωριά,
κ' ἀπὸ πάταρα βγαλμένη
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη,
χαίρε, χαίρε τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς ἐλευθεριά,
κ' ἔλα βρέψε τάντερά μες με τοῦ Ρήγα τάντεράξ.

Π.—'Στὸ Παρλαμέντο βρέξετε, χίλις φορὰς πολλοτάτη
ἦλε τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ γὰ τὸσους ποῦ πεινάει, (του...
κ' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος προστάζει 'στὸ Παλάτι του
οἱ μαγειροῦπάλληλοι χωρὶς μουστάκι νάνα.

Κ' αὐτοὶ κοντοῦλι πῆρανε, χαρτί καὶ καλαμάρι,
καὶ γράφουν εἰς τοῦ Παλατιοῦ τὸ λιγερὸ βλαστάρη:
Λυπήσῃ τὰ μουστάκια μες κ' ἐπίτρεψέ τα κ' ἀφῆστα
νὰ μένουν ἀξουράφιστα.

Κ' ἐγὼ μ' αὐτοὺς συντάσσομαι κ' ὑπερμυῶ τὸν ζῆλον
αὐτῶν τῶν τῶσον προσφιλῶν μαγειροῦπαλλήλων.
Μουστάκια σὰν δὲν ἔχομε, τι διαβόλο θὰ στρίψωμε,
καὶ πῶς τὸν κύβον, βρε παιδιά, τὸν ὄλων θ' ἀναρρίψωμε;
Μουστάκια σὰν δὲν ἔχομε, πῶς θὰ γενοῦν στρατεύματα,
καὶ πῶς θὰ συζητήσωμε καὶ γὰ τὰ πολιτεύματα;

Μὴν ζουρίσετε ποτέ σας χάριν κὰν φιλοπατρίας
τὸ μουστάκι μες ἀπὸνω,
κ' εἶναι σύμβολον ἀνδρείας
εἰς τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Τὸ μουστάκι μου σὰν στρίψω
τότε μπούμε με τὸ κουμπούρι,
τότε σίγουρα θὰ τριψῶ
κάθε Σιλβεστρέλλη μούρη.

Εἰς τῶν μουστακιῶν τῆς τρίχεις
πόθοι κρέμονται καὶ τύχαις
τῆς πατρίδος τῆς ὠραίας,
τῆς κελῆξ Καπνικαρέας.

Φ.— Γύρετ βοιωτῶν καὶ μουστακιῶν πολέμαρχοι παλεύουν,
γ' αὐτὸ τὸ μέγα γεγονός καθένας τῶρα γράφει,
κ' αὐτοί, ποῦ μέσα 'στῆς Ἀρχῆς τὸ μαγειριὸ δουλεύουν,
χρησιάζοντ' ἕνα ζουρίσμα μ' Ἐγγλέζικο ζουράφι.

"Ολους τούτους, ποῦ μεγάλης μαγειρεύουν σωτηρίας,
ἦθελα, βρε Περικλέτο, νὰ τοὺς δῶ Σπανομαριάς.
'Ἦσως τότε τὸ Κουβέριο δρόμο δυνατὸ νὰ πάρῃ,
κ' ἴσως σὰν δὲν ἔχουν τρίχα
κῆφουν τότε καὶ τὸν βῆχα
τοῦ Μικαῦδο Μουσογιῶν, πολεμαῖοιο κιτριναῖρη.

Σὰν μπαρμπέρης τῆς Σιδύλλης πρὸς αὐτοὺς νὰ προχωρήσω,
καὶ μ' Ἐγγλέζικο ζουράφι μέσα 'στῆς Βουλῆς τῆ σάλα
τῶν σωτηρίων τελεγκιῶδων τὰ μουστάκια νὰ ζουρίσω,
πρῶτα πρῶτα τοῦ Ζακίην, πούμαι καὶ τὰ πρὸ μεγάλα.

'Αχ! πῶς ἦθελα νὰ γίνω τοῦ Σαμψῶν ἡ Δακιδᾶ
καὶ νὰ μὴν ἀφήσω τρίχα σὲ μουστάκι σπανιδᾶ,
καὶ νὰ κόψω καὶ τοῦ Ράλλη τὸ κατάρυσο μαλλί,
καὶ τοῦ Κόντε τὸ μουστάκι καὶ παντὸς μουστακαλλῆ.

Νὰ γυρίξω, νὰ γυρίξω,
μὲ ἀμειλίτως νὰ ζουρίξω
μούστακας ἀρμενιῶν μ' ἀρμενιῶν θυμὸν
καὶ θυσιᾶν νὰ τοὺς κἀνω 'στῆς πατρίδος τὸν θυμὸν.

Κ' ὁ πατρίς μου, νὰ φωνάξω, ποῦ γὰρ τρῶπικα Μικαῦδων
μὲ κεφάλι ἀκασιδιάξ καὶ μοναχὴ παρακαλεῖς,
δέξου τρίχας ζουριθεῖσας δαουτριχῶν τελεγκιῶδων,
πούχαν γίνοιε τριχοσάφι τῆς γυμνῆς σου κεφαλῆς.

Πῶς πῶθ σπανοῦς τοῦ κράτους τοὺς μαγειροὺς ν' ἀντικρύσω,
κ' ἔπειτα καὶ τὸ δίκιο σου τὸ μουστάκι νὰ ζουρίσω,
καὶ γελῶντας νὰ σοῦ λέω: Περικλή μεθύστακα,
μὴ μες κἀνης τὸν ἀσίχη καὶ δὲν ἔχεις μύστακα.

Π.—Μὴ πῶς ἦθελα καὶ σένα ζουριμένο νὰ σέ δῶ!...
νὰ λοιπὸν, καὶ τρίχα τρίχα τὸ μουστάκι σου μαθῶ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἦ τοῦ Καμπάνη τοῦ γκατροῦ περιαλλῆς Ἐλένη,
μὰ κόρη ζηλεμένη,
ἀρραβωνιάσθη με χαρὰς, μ' εὐχαῖς καὶ με πολλοτάτη
τὸν σπαθοφόρο τὸν γκατροῦ, τὸν Νίκο Μαυρομμάτη.
Κ' ὁ Φασουλῆς φαμελικῶς καὶ μ' ὄλη τὴν καρδιά του
εὐχῆθη νύφη καὶ γαμπρὸ σὰν νάτανε παιδιὰ του.

Σήμερα λοιπὸν κονστέρτο πρώτης τέχνης καὶ τρανῆς
'στὸ περίφημον Ἰάδον τῆς Φόν-Λύττεν τῆς κλεινῆς,
καὶ βεβαίως δὲν θὰ λείψῃ καὶ καμμία καὶ κανεῖς.

Αὐτὸ τὸ Μαγεμένο Ποτήρι τοῦ Πολέμη,
τὸ δρᾶμα τὸ γραμμένο με μαγικὸ καλεμί,
τὸ δρᾶμα τόνειρωδὸς καὶ τὸ φανταστικὸ,
τὴν αἴριον θὰ γίνη μες 'στὸ Βασιλικὸ.